

יעקב שרת / איש מאדים שירת ציפורי

את כל אהביו מהצורך לאשר או לא לאשר נתיחת גווייתו או נטילת אברים ממנה. מעניין כמה עושים זאת ביוזמתם, וכמה יעשו זאת אם תבוא יוזמה מאורגנת.

סגן שר הביטחון מ. (מוח) ציפורי, היוצא בימים אלה בתופים ובמחלות לשיחות אסטרטגיות עם אלופי ארצות-הברית, בוודאי מעורר בארץ היעד אינחוח ומבוכה כלשהן בגלל הקושי האובי-ייקטיבי להעמיד מולו אסטרטגים בעלי שיעור-קומה כקומתו, אבל זו כבר הבעיה של ארצות-הברית, אשר יש וצמרתה מידלדלת להבאיש מאנשי הלכה ומעשה ראשונים במעלה. בישראל, כידוע, זה לא קורה.

כמדווח, הוא יוצא לשם ובציקלונו "נייר" סודי שיוגש לאס-טרטגים האמריקאים הנבערים מדעת — "נייר" שהוא לעיונם של חכמי ועדת-חוף-וביטחון של הכנסת, ואף-על-פי-כן טרם דלף לעיתונות — המפרט את הצעות ישראל לשיתוף-פעולה אסטרטגי משולש: ישראל, ארצות-הברית, מצריים (ואחר-כך גם סעודיה ונסיכויות המפרץ, אם ישרוד מהן משהו בעל ערך אחר מילוי ההבטחות האיראניות האחרונות להפציץ את בארות-הנפט שלהן בגבול עבדאן). מאחר שה"נייר" לא דלף, אני חש כמהלך בחושך, אך עם שאני מודה בבורותי אני מוכן ומזומן לנחש, כי המיסמך האסטרטגי הישראלי יכול סעיף חשדני ומפכני שינדב לאמרי-קאים על חשבון המצרים את שדות-התעופה שבנו הישראלים בסיני — האין זה שיתוף-פעולה אסטרטגי למדורין?

אין לי מושג כיצד יגיבו האמריקאים על מעשה נדיבות אסטרטגי ישראלי זה, אבל המצרים, אם יתנו לו יד, חזקה עליהם שידרשו משהו במחירו, והדעת נותנת שהמחיר ייגבה לא רק מן האמריקאים. הייתי מציע לחכמי ועדת חוף-וביטחון לחשוב על זה, אם כי מ. (מוח) ציפורי כבר פרש כנפיו האסטרטגיות ויעוף ושינגטונה.

האמריקאים הלומי יראת-הכבוד ישתו בצמא את דברי סגן שר הביטחון ויעמיקו חקור במיסמך שגישי להם. אנחנו, הישר-אלים, שמענו את שירת ציפורי זה אך לפני ימים ספורים, עת בישר לחברי אירגון בני-ברית ב-16 בחודש, כי "ישראל נמצאת היום בתקופה שהיא הטובה ביותר מאז הקמת המדינה", לא פחות ולא יותר, ובין השאר משום ש, על אירגוני הטרור ופעילותם השתלטנו בצורה טובה והם תחת בקרה מירבית והישגיהם שוא-פים לאפס.

חיש מהר — כנראה כדי לאשש קביעה זו כל עוד היא זכורה — באו שתי הרציחות בחבל עזה ומרי הסטודנטים בגדה. והמדאיג אינו בעצם ההתפרצויות האלימות הללו, שהרי כיצד נותר לכבושים להגיב על כיבוש שנאו אם לא בכגון אלה; מדאיגה היכולת השכלית של חד מחבורת שליטי ישראל לקבוע חד וחלק: "הישגיהם שואפים לאפס", וזה כאשר לא אחת ולא שתיים הוזמו כל אותם שבישרו לעם בשורות הפותחות ב, מעולם — מולם לא היה שקט כזה בגליל העליון; מעולם לא היינו כה רחוקים ממילחמה...

מתי הם ילמדו? מתי ילמדו אמילו מ. (מוח) ציפורי? שטיות! ממתי יש לאסטרטגים צורך ללמוד? עובדה — ישראל נמצאת עתה בתקופה הטובה ביותר מאז קום המדינה, ויכולה להרשות לציפורי הנווד שלה לעוף במסלולים אסטרטגיים למרחקים.

גווייה של שבת

יהודים הם עם משונה. הם אוהבים מחלות. הם מומחים למחלות. הם מצטיינים גם במחלות וגם ברפואה. רופא יהודי היה שם-דבר בהיסטוריה של כל הגלויות, ובשארל הגיעו הרופאים להישגים כבירים. מרוב אהבת החיים והערכת החיים, יש לשער.

אבל כאשר מדובר בנתיחת גוויית ובנטילת אברי-מתים להשתלה בחיים, היהודים מתגלים במלוא כיעור הנחשלות. הם פשוט כל כך מאוהבים בעצמם עד שאינם מוכנים להיפרד מגופם לאחר המוות, ותחת להקדישו לנותרים בחיים הם מעניקים אותו לרימה ולתולעה, השוקדות מאז ומתמיד להכשיר את השלד היהודי לתחיית המתים.

גבי הדתיים, המנועים מכוח אמונות תפלות מקובעות דורות לא גבי דורות מעניינים אותי. הם תמיד הסתדרו — כלומר הדת היהודית הסתדרה — יפה מאוד עם גוי של שבת, ועם גווייה של גוי של שבת, שעליה הם מתרפאים בארץ וגם בחוף-לארץ, כידוע לכל רב ראשי אשכנזי. מעניין אותי היהודי הישראלי שאינו מגדיר את עצמו כדתי, ואף על פי כן, בשעת מיבחו, כשהוא מתבקש לנפץ אם הוא ממשלתי או שילת אבר מגוף שארו המת למען אלמוני חי, הזקוק לו בחיפות — הוא מסרב.

אילו היהודי הישראלי הממוצע היה בן-אדם מתקדם באמת, לא היה חוק האנטומיה והפתולוגיה הנחשל, המוצע בכנסת, מעלה או מוריד. מפני שבבתי-החולים בארץ היו אז מספיק גווייות מתים לנתיחה ולנטילת לבבות וכליות וקרניות וכל אבר חליף אחר. אז אל תאשימו את הדתיים. האשימו את עצמכם, מתקדמים שכמוהכם, שכמוכם, הרופאים ברוב חוצפתם מעזים להטרידכם בבקשת אישור להוצאת אבר מגוף הוליס, או ילדיכם או בני-זונכם דווקא ברגע הקשה ביותר של הוליס השכול והאבלות — הרגע הסמוך למוות! איך הם מעזים, הרופאים הציניים הללו! מה הם חושבים להם, שאם מישהו זקוק ללב או לכליה או לקרנית או לאחד מרמ"ח האחרים, זה כבר מצדיק פלישה מחוצפת של רופא לחיי אדם בשיא הזעזוע של מות יקירו! בושע והרפת!

יש מינהג יהודי יפה של הכנת חלקי-קבר מבועה מועד. זה גם משחרר את האבלים מהצורך לעסוק בעניינים סידוריים ברגעי האבל הקשים. באותו אופן יכול יהודי לשחרר בעוד מועד

הרוסקוב

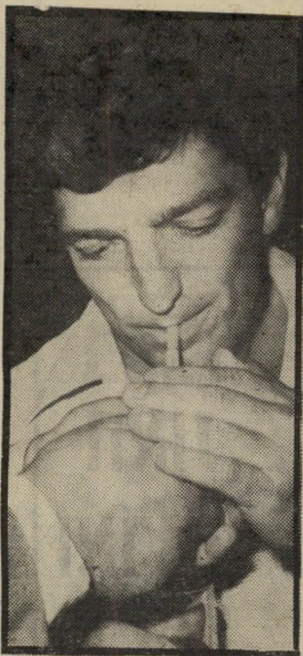
(המשך מעמוד 58)

סני, היינריך היינה, סטפן צוויג, מרק טוויג, ולדוויג ון בטהובן. הסיפורים הידועים על אופיי המרדני של בטהובן, מלמדים על מרדנותם של הקשתים. למרות טוב-ליבם ורצונם להיות כמו ה- שאר, הם אינם מסוגלים לקבל שום דבר כפי שנאמר או כפי שנקבע על-ידי מישהו אחר. הם מורדים במוסכמות ומתחשבים קודם כל בעצתם הם. לכן הם חשים את עצמם בודדים, למרות היותם מוקפים בחברה גדולה.

מזל קשת קוטבי למזל תאור מים, והשפעותיו החזקות של מזל תאומים גורמות להם להיות חבי-רותיים ולמשוך אליהם אוהדים ומעריצים רבים. לעיתים-קרובות הם עצמם עוסקים בתקשורת, ו- מתאימים יותר ממזלות אחרים לעיסוק זה. בגלל היותם אינטל-גנטיים, בעלי תפיסה מהירה, זיכ-רון טוב ומאור-פנים.

אצלנו הקשתים העוסקים בתק-שורת — דן כנר, כרמית גיא, עודד בן עמי, אריה אורגד, יהודית בן יעקב, ענת שרון, יעל חן, עמירם ניר, שמעון ססלר ואלכס גלעדי.

באהבה: הם המימים, נדיבים ומאוד סימפטיים, הם מתחשבים בבני-זוגם, ודורשים חופש. אינם מוכנים למסור דיר-וחשבון היכן היו ומה עשו. החירות חשובה להם מכל, לכן לא ינסו להשתלט על בני-זוגם וייתנו להם חופש.

עמירם ניר

בעלי תפיסה מהירה

הדרישה העיקרית לבני-זוגם — שיהיה אישיות בזכות עצמו, ובעל רצון ללמוד, להתקדם ולהתפתח. הם אינם סובלים דריכה-במקום וחיי שיגרה חסרי-משמעות. פני-מים ינהלו פרשיות-אהבה מחוץ לנישואים, אך הם לא יראו בהן חוסר-נאמנות. בהיותם שייכים ל-מזלות הכפולים, הם מסוגלים להתאהב ביותר מבני-זוג אחד, ו- להרגיש נאמנות כפולה.

השנתיים האחרונות לא היו קלות לעני המזל, ועליהם היה לעשות לעצמם את חשבון-הנפש. רבים מהם חידדו את יכולתם לראות מצבים בצורה אובייקטי-בית ונכונה.

בחודשים פברואר ומרס, כוכב אוראנוס ייכנס לקשת, ויגרום לשינויים בלתי-צפויים בתחומים שונים. במחצית מרס בערך הוא יחזור (בחיולך אחורי) לעקר, עד נובמבר 1981, ואז יישאר במזל קשת לתקופה של שבע שנים, ו- ייגרום למהפכות ושינויים חרי-בים וקובעים. קשתים שירגישו כבולים ולחוצים, יישחררו ויפנו לדרכים בלתי-שיגרתיות.

הפוסק הלאומי

ועשיתי על הרמטכ"ל / שיצא לתקן את העם המקולקל:

דבריו לעם היו כמעט ללחם-חוק יומי, באחרונה הוא גם מגדיר כל יעד לאומי; ולא נותר לעם צפות אלא לקצת מידע; בדבר תיכונן וגם ישום מצוות הילודה.

גלובוס לכל ילד

אתה מתבונן במפה המותוות לפניך בעיתון ולבך רחב: כביש ישר כסרגל כימעט חוצה את השומרון מראש-העין ועד לביקעה, וההסבר מבשר כי בהישלם הסלילה יהיה אפשר לקפוץ מהביקעה להצגה בתל-אביב ב-45 דקות, שלא לדבר על ההיבט האסטרטגי. כל זה טוב ויפה, אלא שחיש מהר העין מגלה שהמפה המרהיבה לוקה באיזה חסר. השומרון מוצג בה כמאוכלס במיספר ישובים יהודים, וכל יתרת שטחו לבנה, ריקה, כאילו מדובר במדבר.

בשומרון, כידוע יש אי-אלה ערים ועיירות ערביות, ופה ושם גם כמה מנייני כפרים ערביים. שום חוק אינו מחייב לציינם על המפה, אבל למפה המחשרת אותם יש משמעות הן לגבי יהודים והן לגבי ערבים — לגבי היהודים, הם, הערבים, פשוט אינם קיימים; לגבי הערבים, הם, היהודים, גוזרים על אי-קיומם.

מפות מרחיבות דעתו של אדם, אבל הן יכולות להיות גם מסוכנות מאוד. עומד לו מישהו מול מפה, מתבונן וחושב: איזה מין גבול טפשי יש פה, איזה מין גבול בלתי-יגיון יש שם! אם אהננו נדחוק קצת פה, והם יידחקו קצת משם, ה"מפה" תהיה הרבה יותר הגיונית!

אינני יודע כמה מילחמות התחילו מהתבוננויות שכאלה במפה, אבל אין בעיני ספק: מפות יכולות להיות מסוכנות מאוד. מפה מסוימת התלויה על קיר באלפי כיתות ומחנכת את התלמידים כל שנותיהם לראות משהו בשטח כטבעי או בלתי טבעי אינה יכולה שלא להיות בעלת השפעה על השקפותיהם ותפישותיהם לאורך ימים.

למשל, יש הבדל גדול אם המפה התלויה לפניך מריצפה ועד תיקרה היא מפת ארץ-ישראל, "שלמה", "לא שלמה" — לא חשוב) או מפת המזרח-התיכון, או מפת אסיה, או מפת אסיה-האירופה אפריקה, וההבדל חורג מנחש מעבר לשינויי צורה וצבע, שכן כל מפה ומפה מייצרת מנטליות שונה, מעצבת התייחסות אחרת כלפי עצמך וכלפי סביבתך.

לא, לא הכל תלוי במפה. אבל מפה גם היא דגל, נשק. אולי מוטב לתלות מול הישראלי המצוי שתי מפות, אחת מעצימה, אחת מגמדת? ואולי צריך לתת לכל ילד גלובוס?

מה אורך

הכלונסאות?

אולי מישהו שמבין בעברית לא פחות משהו מבין בכלונסאות ויכול לעזור לי בחישוב אורך הכלונסאות הפלדה, שיוחדרו לקרקעית הים כדי לשמש יסוד למזח הפחם של תחנת החשמל בחדרה?

ב"הארץ" קראתי כך: "חלק מהכלונסאות יהיה באורך של 60 מ' כאשר מחצית מאורכן יוחדר לקרקעית הים הנמועה במקום לכז' 20 מ' מהחוף לעומק של 20 מ', בעוד על גבי 10 המטרים הנותרים של כלונסאות אלה, שיהיו מעל פני המים, יבנו מתקני המזח."

עד כאן סופרנו בחיפה, ועכשיו אמצו נא את השכל וחשבו: כאשר מחצית מאורכן של הכלונסאות שבהן מדובר תוחדר לקרקעית הים, יהיה אורך הכלונסאות 60 מטר. כך, בכל אופן, אני מבין את זה. כלומר, כאשר 30 מטר — שהם המחצית — יוחדרו לקרקעית, יהיה האורך הנוטר 60 מטר, ואז יש לנו בחשבוננו כלונסאות באורך של 90 מ', אבל מה עם 10 המטרים הנותרים? האם יש להוסיפם ל-90 ואז נקבל כלונסאות באורך 100 מ', או שמה יש להחסיפם, ואז נקבל כלונסאות באורך 80 מטר?

או שמה הכלונסאות, מלכתחילה, הם באורך 60 מטר? בעצם, נדמה לי שכן, אלא שכתבנו בחיפה היה צריך לערוף את "כאשר" האווילית, ילודת-צה"ל, ולומר: "חלק מהכלונסאות יהיה באורך של 60 מטר (נקודה). מחצית מאורכן תוחדר (שם כתוב, משום מה, יוחדר) לקרקעית הים וכו'". פתאום, הודות לנקודה אחת, הכל ברור: אחרי ההחלטה יוותרו 30 מטר, ומהם יבלטו 10 מטרים מעל פני הים (שעומקו באותו מקום 20 מטר).

ועכשיו הגידו בן כמה הכתב החיפאי של "הארץ"?